



רע"פ 4666/13 - סמארה אבו עראר נ' מדינת ישראל

רע"פ 4666/13 - סמארה אבו עראר נ' מדינת ישראל

רע"פ 4666/13

סמארה אבו עראר

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[30.06.2013]

כבוד השופט ע' פוגלמן

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיא י' אלון) מיום 02.06.2013 בעפ"א

042728-05-13

בשם המבקש:

עו"ד אורי נבו

החלטה

1. בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' עטר) הרשיע את המבקש - לפי הודאתו - בעבירה של אי קיום צו בית המשפט לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965. לפי כתב האישום, המבקש הורשע בעבר בעבירות תכנון ובניה, ובגזר דין מיום 16.6.2002 נצטווה להרוס מבנה שבנה ללא היתר בשטח של 350 מ"ר ביישוב ערוער. ביצוע צו ההריסה נדחה למשך שבעה חודשים, כדי לאפשר למבקש לפעול לקבלת היתר, אך הוא לא עשה כן ולא קיים את הצו. בית משפט השלום ציין בגזר דינו, כי מדיניות הענישה במצבים של הפרת צו שיפוטי היא מחמירה, וכוללת הטלת מאסר בפועל במקרים המתאימים. על כן, קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה לעבירות שבהן הורשע המבקש בנסיבות ביצוע בין שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות לשמונה חודשי מאסר בפועל. בהמשך, בחן בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: מצבו הכלכלי הקשה של המבקש, אב ל-12 המתקיים מקצבאות הביטוח הלאומי; תסקיר שירות המבחן שהצביע על קושי בהבנת חומרת התנהגותו; היעדר עבר פלילי; הודאתו במעשיו, ומנגד - התחמקותו מהליכי משפט לאורך השנים. בית המשפט סבר כי מן הראוי להטיל עונש שיהיה בו כדי להרתיע את המבקש וסביבתו מביצוע עבירות בנייה דומות, ולכן מצא כי יש להטיל עונש מאסר בפועל ואין להסתפק בעבודות שירות. לאחר שקילת כלל השיקולים, החליט בית משפט השלום לגזור על המבקש חמישה חודשי מאסר בפועל (לא בעבודות שירות), שישה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 20,000 ש"ח לתשלום ב-20 תשלומים חודשיים. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיא י' אלון) דחה את ערעור המבקש על חומרת העונש, וסמך את ידיו על גזר הדין של בית משפט השלום.



2. מכאן הבקשה שלפניי. נטען כי לא היה מקום לגזור על המבקש עונש של מאסר בפועל, בשל הנסיבות המצטברות הבאות: המבקש מצוי בהליכים לקבלת היתר בנייה ביחס למבנה נושא פסק הדין; הודאתו בעבירה וחיסכון זמן שיפוטי; חומרת העבירה הפחותה; נסיבותיו האישיות הקשות של המבקש - אב ל-12 ילדים, המצוי בקשיים כלכליים כבדים ואינו עובד. על כן, עותר המבקש להמרת עונש המאסר בפועל בעונש מאסר מותנה. בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

3. דין הבקשה להידחות. כידוע, טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה משמעותית וניכרת ממדיניות הענישה (ראו למשל: רע"פ 4156/13 אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.6.2013)). לאחר בחינת פסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, לא מצאתי כי מקרה זה מצדיק מתן רשות ערעור כאמור. כפי שציין בית משפט השלום, כאשר מדובר בהפרה של צו שיפוטי, מדיניות בתי המשפט היא להחמיר בענישה, ובנסיבות המתאימות - להטיל עונש של מאסר בפועל (רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013)). זאת, כאשר מתרשם בית המשפט כי הטלת קנסות ועונשים מותנים אינה משיגה את מטרת ההרתעה, ונדרשת פנייה לאפיקי ענישה חמורים יותר. בענייננו, על אף שניתנה למבקש הזדמנות להסדיר את הפרות החוק שביצע, במסגרת פסק הדין משנת 2002, הוא התעלם מהצווים השיפוטניים והמשיך בסורו. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי גזר הדין סוטה לחומרה במידה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

הבקשה נדחת אפוא, המבקש יתייצב לנשיאה בעונשו במועד ובתנאים שעליהם הורה בית המשפט המחוזי. ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ג (30.6.2013).